

Тотуїсв

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 9 (39)

Листопад

1957

ЛИСТОПАД

Малюнок: Хр. Зелінська.

ОСІННІЙ ЛИСТОЧОК

Ромчик і Оріся жили у Львові, де зелені городи і церкви чудові, де восени падає тихенько листя, вкриваючи шляхи килимом барвистим.

Ходили вони щоранку обое у школу. Хоч пильно вчилися, та школи не любили, бо там погані москалі учили. Там не було ікон, не знали там і свята, і молитов не дозволяли відмовляти. Та нічого робити; мусіли у школу ходити...

А коли Ромчик та Оріся проходили ранком променистим попід ратушем, де леви два кам'яні, большевицьку бачили сторожу: з крісами, насуплену, ворожу. Прапор лопотів на ратуші багровий, наче купаний в невинній крові.

Тільки ввечорі, коли прийшли у хату, зачиняла вікна щільно мати та розказувала про минуле дітям: як Україна була славна в світі, про красу та про багатство України, та як татко в Воркуті¹⁾ десь гине.

Слухав Ромчик мами слів завзято, в кулачки стискав все рученята, а в Орісі, мов роса по листі, по лиці спливали слізюньки перлисті.

В листопаді раз, в неділю зранку, пішли Ромчик та Оріся на прогулянку. Де каштани жовті, в тузі всі похилі, де стояли мури Цитаделі.²⁾ Йшли. Сміялось сонечко осіннє і листки стелились по каміні. Кулями пошарпані, понурі, червоніли Цитаделі мури.

Золотий листок серед дороги злинув — дітям просто перед ногами. І нараз почули діти пречудову золотого листа дивну мову:

— Де йдете ви стежною обое, тут колись важкі велися бої. А було це вже давно, нівроку: тисяча дев'ятсот вісімнадцятого року.

— Ранок перший того листопада зустрівач усіх привітно, радо, бо над містом, мов бурхливе море, синьо-жовті маяли прапори. Впали з рук кайдани всі ворожі, і здавалось: Правда переможе. Після полудня вже летіли з схованку ворожі перші стріли.

— В бій пішли стрільці — чота та й за чотою, боронити довгождану волю. А за ними йшла, крізь тишу лиховісну, вулицями їх вела стрілецька пісня.

— Тут, де я поклався вам під ноги, впав в бою стрілець біля дороги. Плакав дощ, коли стрілець загинув в боротьбі за рідну Україну...

---

1) Воркута: Большевицький концентраційний табір далеко на півночі.

2) Цитаделя: міська фортеця у Львові, там боронилися наші стрільці проти поляків.

Проминали довгі, довгі літа... Щось завжди мінялося у світі. То пліло собі життя спокійне, то гарматами ревіли війни. Тільки місяць листопад у Львові все той самий: мрійливий, чудовий, все листки з дерев падають додолу, шепчуть казку про колишню волю..."

Підняла листок з землі Орися, той, що споминами золотився, і забрала зі собою в хату. За ікону там його поклала мати.

І не знали большевицької сторожі, з крісами, насуплені, ворожі, що несли в руках у хату діти казку ту, що ясным сонцем світить. Що у час важкий дає розраду: жовтий лист львівського Листопаду...

ІЗ ЩОДЕННИКА ІВАСЯ-НОВАКА

5 листопада 1957 р.

Я і Миросько і Левко Савишиса вчора в Листопад у Львові. Ми всі з по-
були всіх ворогів. Ми були Сироти
Стрільці. → такі шапки вони
носили.

Кріса були доти а шафа-
ратуни. Я хотів повісити прапор
на шафі - як висів на ратуни.

Але я внаб дуже

Але завтра знов спробую!!!

А коли виросту - повішу правдивий
прапор на правдиву ратуни у Львові!

 тепер   казись...

„ГОТУЙСЬ” ГОВОРИТЬ ДО СВОЇХ ЧИТАЧІВ

На початку треба б мені представитися вам. Та цього, мабуть, на той раз і не треба! Надто добре знаєте Ви мене, а я Вас! Вже майже від чотирьох років, кожного місяця, заходжу я до Вас. Йдете Ви на сходи і вертаєтеся додів зі мною в руках. А тим, що заплатили за мене передплату — тим ще краще, бо їм приносить мене листоноша просто в хату. Ви ждете мене щомісяця, а коли трошки припізнюся, дуже нарікаєте! А коли тільки прийду, хапаєте мене зараз — (часом аж надто „серечно”, так, що з мене зразу залишаються тільки порвані листки!) — та починаєте читати.

Таких дітей я найбільше й люблю: тих, що люблять мене читати. Бо, хоч як соромно мені до цього признаватися, але є й такі новачата, що мене кидають в кут та біжать на вулицю гратися. А я в них лежу в куті та припадаю порохами, аж поки хто не візьме мене, щоб щось у мене загорнути чи накрити молоко перед мухами. Що ж, на жаль, є такі, але їх небагато, а ви певно не зараховуєте себе до них!

Добрі читачі прочитують мене цілого від першої до шістнадцятої сторінки, розгадують всі загадки, пишуть розгадки до редакції, витинають фігурки із картоника-додатку та граються ними, а опісля кладуть мене на полицку, рівненько, число за числом. Коли ж промине рік, дають оправити всі десять чисел в одну чепурну книжечку.

Оправлення коштує, але гроші на це мають вони зі своїх новацьких ошадностей.

Таке діється зі мною, після того, як прийду до Вас. Але, певно, неодному та неодній з Вас цікаво, що діється зі мною, поки я до Вас прийду?! Отже розкажу Вам і те!

Спершу мусить хтось написати та нарисувати те все, що знайдете на моїх сторінках. Пише не хтось один, а багато-багато сестричок та братчиків з Америки, з Канади, з Німеччини та з Аргентини. Коли все вже напишуть та пришлють до Нью Йорку, де я й виходжу, то тоді сестричка-редакторка замовляє малюнки до мене у пластунів-малярів. Все написане йде до друкарні, а малюнки та світлини до клішарні. У друкарні складають те, що написане маленькими металевими рядками. А в клішарні роблять з усіх малюнків відбитки-кліші з металу. Виглядає це так: те, що бачите на рисунку біле, це ямки, вижолоблені у металевій плитці. А що чорне, то рубці, що вистають поміж ямками.

Коли це готове, відбивають письмо та образки на гіршому папері, а тоді треба ще зробити поправки або коректу, щоб повиганяти з числа всіх чортиків-Хляпів, тобто всі помилки.

Аж тоді відбивають мене машиною вже на доброму папері — і то ціле число на одному великому листку-аркуші. Таке число треба ще поскладати, розтяти на окремі картки та зшити на хребтику металевими спиначами, щоб картки не розсипалися. Це все робить переплетня.

Опісля братчик Влодко зі своїми новаками пакує мене, наліплює адреси та висилає на пошту, щоб я зайшов до вас.

Бачите, скільки людей мусить працювати, поки ви дістанете мене в руки!? І все, що роблять для мене пластуни — роблять даром, бо це їх добре діло. Але мусять заплатити за мене: і друкарні і клішарні і переплетні, а папір та друкарська фарба теж коштують! Ну й пошта мене даром не пересилатиме! Подумайте, скільки це все коштує!

Тому-то мої редактори назначили місяць листопад — місяцем збірки на „Готуйсь”. Вже в цьому числі вложені листи, що на них ви зберете гроші у ваших рідних та знайомих, а може ще й додасьте до того свої новацькі ошадності чи знайдете собі якийсь новацький заробіток, щоб ще більше грошей прислати?

Я вже тепер радію, як то ви по-новацьки, з охотою візьметесь за це діло та як я через те можтиму приходити до вас завжди в час а навіть стану ще гарніший, як був досі!

Ваш „Готуйсь”

ЩО ПИШУТЬ НАМ НОВАЧКИ?

Дві новачки з Шикаго, Америка, прислали нам такі ось оповідання, що їх вони самі написали:

ЛИСТОЧКИ З УКРАЇНИ

Останні сходи ми мали в парку. Прийшла я з них дуже втомлена, поклалася і думала, що маю писати про листочки. Думала та й заснула. І мала я гарний сон. Приснилось мені, що через вікно моєї кімнатки прилетіло кілька дуже гарних листочків та впало на мою подушку. Приглядаючись їм, я почувала, як один заговорив до мене:

— Ми — листочки з України. Летіли ми довго та далеко, щоб передати тобі та всім українським новачкам привіт з України. Діти в Україні також мріють про те, щоб бути новачками, але не можуть, бо ворог не дозволяє. Але вірять, що коли спільно будуть і вони і ви молитися, то в короткому часі буде вам радісна зустріч — на Україні!

Новачка **Марія Кузич**
із роя „Чорнобривці”

ОСІННІЙ ЛИСТОЧОК

Був раз маленький листочок. І як він держався на дереві, на маленькій галузці, вітер подув і зірвав його на землю. Лежав той листочок на землі, лежав поміж тисячами інших листочків. Сонечко його пригрівало, висушувало. Вийшли на прогулянку дівчата, а це були новачки. Поба-

Дрот із новачками в Нью Йорку. Стоять — зправа: Ганка Коренець — сестричка Командантка пластунок на Америку, сестрички гніздові А. Гойдиш і Н. Шкамбара.

чили гарні листочки на землі, пожаліли їх та сказали: — Зберім ці листочки, щоб прикрасити ними нашу домівку!

Так і зробили. Діти збирали ті листочки та щоразу скрикували: — Такі гарні!

— А які наші в Україні?

Тоді один листочок в руках одної новачки каже:

— Я листочок з України і я пролетів велику дорогу, через моря, через гори, щоб долетіти до вас, мої любі українські діти. Бачу, що я не даром спинився у вас. Бачу, що живете думками про свою рідну Україну і розпитуєте, як там на нашій Батьківщині. Нині я гордий, що можиму бути з вами завжди на стіні у пластовій домівці.

Дарія Кульчицька

Листопад — це буде місяць збірки на Пресовий Фонд „ГОТУЙСЬ”!

Постарайтеся про те, щоб Ваш Рій та Гніздо зібрали найбільше грошей на Ваш журналік!

ОЧАЙДУШКИ ГОТОВЛЯТЬСЯ НА ЗИМУ

Очайдушкам
Капельюшки
Їжак шие,
Щоб не простудились
Вушка,
Носи й шиї.
Вміє шити-вишивати,
Носить голочок багато,
Не від нині —
Все на спині!

Дробенятам
Теплу хату
Ставлять бобри,
Що загати
Будувати
Вміють добре.

Малим гномам
Аж до дому —
Бзззз..
Летять бджоли,
Просто з поля.
У збаночок
Ллють медочок
Золотистий;
Буде що
Зимою їсти!

Хуртовина
Як прилине:
— Фюууу-у-уууу!
Засипле
Всі долини,
Очайдушки
В теплій хаті
Казочки
Будуть складати:
Зі срібла, з золота,
Із самоцвітів.
Щоб могли діти
Всю зиму радіти!

Мал.: Л. Бакович.

НА ЮВІЛЕЙНІЙ ПЛАСТОВІЙ ЗУСТРІЧІ

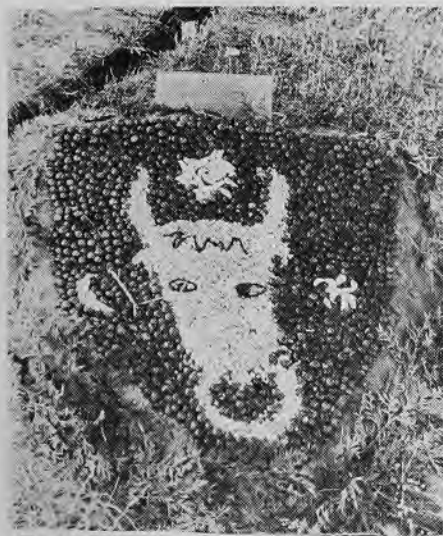

Із „живої мапи України”: гуцулочки з Карпат.

Із живої мапи України”: модель пластового табору на Соколі біля Підлютого.

Герб Буковини (голово тура)

Герб Донеччини (замок)

Молода із Сокальщини

Полтавка

Усі фото: Л. Пежанська

БОГДАНКОВА ПРИГОДА

Був погідний жовтневий ранок. Осіннє сонце своїм ласкавим промінням освітлювало село. Дим знімався вгору шнурочком із коминів селянських хат, знак, що буде гарна погода. Десь з поля долітав запах горючого хмизу. Скрипіли колодязі — це стрільці напували коней. Вже три роки велася війна. Зі Сходу глухо гупали гармати і десь за лісом тархотіли кулемети.

У хаті Богданка кватирувала сотенна команда. Цілий великий валькир¹⁾ зайняли стрілецькі старшини на чолі з командантом стрілецької кінноти, сотником Романом Камінським. У клуні на сіні спали стрільці, а в стайні розміщено стрілецьких коней.

Богданко дуже любив стрільців. Вони розказували йому казки, вчили співати стрілецьких пісень і показували, як сідлати коня. Та вже найбільше любив Богданко сотника Камінського. Пан сотник часто брав Богданка на коліна та розказував про хоробрих козаків. Не раз сиділи вони так цілими вечорами — пан сотник розказував, а Богданко слухав.

Сьогодні Богданко грався в сінях зі своїм собакою, Бровком. Нараз добіг до нього гамір голосної розмови. Один стрілець, виходячи з валькиря, залишив відкриті двері і Богданко почув, як пан

сотник говорив своїм старшинам:

— Панове, треба конечно щось зробити, щоб повідомити Команду Корпусу про нашу ситуацію. Ворожі стежі зайняли ліс та перетяли наш зв'язок з другою сотнею. Ми оточені. Полевий телефон не діє, мабуть ворожі стежі протягли дроти. Зовсім певно сьогодні ніччю ворог заатакує нас. Якщо не дістанемо допомоги з Корпусу, наше положення загрожене. А завтра, пом'ятайте, разом з цілим Корпусом маємо піти в наступ на Конюхи!²⁾ Якби лише можна було передати вістку до другої сотні, яка має зв'язок із Командою Корпусу!

— Але як? — озвався сотенний ад'ютант?³⁾ — Ми ж вже послали трьох гінців! Двох з них вороги зловили, а третій, ранений, ледве вернувся назад! Перейти до другої сотні — про це немає й мови!

Богданкові зароїлися думки в голові від почутого: треба конечно передати вістку до другої сотні, що стояла в сусідньому селі. Але як? У лісі поміж селами були ворожі стежі! Як? Як?

Нараз Богданко зважився на

1) Валькир — бічна кімната.

2) Село на Поділлі, де в 1915 році Січові Стрільці побили москалів.

3) Ад'ютант — помічник, прибічний старшина сотника.

сміливий крок. Підтягнув поясок, сміливим кроком увійшов у валькир та виструнчився перед паном сотником. Очі старшин здивовано гляділи на малого, десятилітнього хлопчину. А він, дивлячися сотникові просто у вічі, тремтячим голосом промовив:

— Пане сотнику, я... я чув вашу розмову. Я знаю всі стежки і я... я піду до другої сотні! Я хочу теж бути стрільцем!

— Ти? — здивовано спитав сотник. — Ти хочеш піти до другої сотні? Та ж у лісі зовсім певно зловлять тебе вороги!

— Я не боюся, пане сотнику! — відповів Богданко. — А в тому лісі я знаю кожний кушик.

— А може він і добре каже! — обізвався сотенний адютант. — Малого Москалі не скривдять. А це наша одинока можливість, єдиний вихід!..

Очі пана сотника немов би хмаринка затягнула. Чоло перетяли глибокі зморшки. Сотник відвернувся до вікна та довгу хвилину щось думав. А потім нагло обернувся, поклав Богданкові руку на плече та промовив:

— Добре, хлопче! Попробуй дістатися до другої сотні з моєю запискою. Та уважай, будь обережний! Коли б тебе оточили вороги, записку проковтни!

**

Богданко увійшов в ліс. Сту-

пав обережно від куща до куща, уважаючи, щоб не наступити на суху гілку, яка своїм тріскотом могла б зрадити його. А потім, упевнившись, що близько нема небезпеки, безшелесно посувався до наступного куща.

Нараз десь перед ним заскреготіла сорока. — Це знак небезпеки! — подумав Богданко. Тихенько присів під кущем. Враз почув тріскіт галузок під важкими чоботами. Стежкою поблизу ішли два Москалі. З довгими штиками на крісах, бородаті, а їхні маленькі очі бігали навколо, вдивляючись у кожне дерево, кожний куш. Богданко скулився під кущем, заперши віддих, щоб ніяк не зрадити своєї присутності.

Мав щастя. Вороги не помітили його і пішли далі стежкою. Богданко заждав, аж затихли їхні кроки й почав продиратися далі. Скоро прийшов майже на самий край лісу. Між деревами просвічувало ясне світло. Треба лише ще пробігти поле, а там, у селі, стояла друга сотня!

Богданко пустився бігти. Та нараз почув за собою оклик: „Стой!“ — і постріли з кріса. Богданко не зупинявся, а біг щосили далі. Вже видістався з ліса у поле.. Аж тут раптом щось уко-

лоло його в ліву руку пониже ліктя і рукавом поплило щось тепле. — Нема часу дивитися! — подумав Богданко і побіг межею далі. Через кількасот метрів побачив у полі стрілецьку стежу. Це вже були стрільці з другої сотні. Щосили погнав до них.

Здивовані стрільці дивилися, як від ліса біг до них малий хлопчина. З лівого рукава спливала кров.

— Хлопче, що з тобою? — здивовано спитав провідник стежі. Та Богданко лише зміг простягнути записку з-за пазухи і непритомний впав на землю.

***

Коли Богданко відкрив очі, то побачив, що лежить на ліжку у рідній хаті. Стрільці розбили Москалів та привезли Богданка додому. Над ним похилилося добряче обличчя його матері. Біля ліжка стояв пан сотник.

— Герой з тебе, Богданку! — сказав він. — Твоя рана швидко загоїться. Буде з тебе добрий стрілець.

Пан сотник потиснув Богданкову руку і очі Богданка засяли радістю.

Тієї ж ночі стрілецька кіннота під проводом сотника Камінського почала наступ на Конюхи.

УВАГА!

УВАГА!

Вже появилися ім'янинові, уродинові та інші картки видання

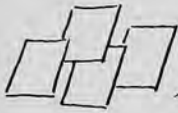

„Молодого Життя”

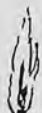

Замовляйте їх у нашій адміністрації та висилайте
своїй рідні і друзям!

 і
Соснічка Нагічка

Б'ється в -у холодний,
 відлітають,

А і
 укладають.

На листенькі ліплять
-очки зелені:

з -и, з -а і з -і,
з -і і -а.

Ще -юм -юк кожний
Мусять підписати ,

Щоб -ю всі
У -і пізнати.

ЗІРКО, ПОКОТИСЯ!...

— Мураю, іди-но геть від деревини!.. Такий старий, а такий нерозумний! Кахи... кахи... — дід Семен гнав коня від яблінки та не переставав соромити. — Тягнибіда куди розумніший за тебе, хоч і молодший!

Кінь перестав чухатись об дерево і, схиливши голову зі сорому, пошкандибав геть.

— Бідна деревинко! Кахи... Кахи... та ж галузка в тебе зломана. Олесю,¹⁾ а йди-но принеси дідові масти! Кахи... кахи...

Олесеві два рази не казати. Масть пахла медом і мала золотаву краску. Це дідो умів таку масть робити і ще других навчив. Коли дідо варив масть, тоді все навколо пахло медом і живицею. А найбільш дідові руки.

— Діду, чи яблінці справді боляче?

— Чи справді боляче? Кахи-кахи... Ще і питаєш? Та так болить, як тебе нога боліла.

Захарків собака добре Олеся був укусив. Ще і по сьогодні осталася велика близна. Але нога здорова. Хочеться бігти над Десну.²⁾ Пірат³⁾ валяє хвостом, очима завертає. Гайда в перегони на луг, з Піратом і з вітром!

1) Це оповідання про славного українського фільмового режисера Олександра Довженка, що помер недавно.

2) Десна — ліва притока Дніпра.

3) Пірат — морський розбійник. Тут — так називали собаку.

Олекса Довженко

А на лузі трави зелені, а в них квіток безліч. А метеликів, а комашок, а цвіркунчиків! Радісно як! Олесь ганяється за Піратом, а сонечко золотом сипле на його голівку.

Ну, вже годі, годі! У бабиному городі так затишно. Соняшники пахнуть, бджоли прилітають, солодкий медок збирають. І Олесеві забаглось їсти так, що ну! Та тільки простягнеш руку — і морква вже твоя.

— Та чого ж ти така тоненька — маленька? — приговорює хлопець і вимикає одну за одною. Був би певно повимикав усю

грядку, якби не баба. Який крик підняла!

— А ти невіро, а ти бусурмене!) Ач, якого лиха накоїв!? Я тобі зараз!.. Я тобі зараз...

Баба бігла за Олесем. Втівав малий і ломив усе по дорозі. Тю-тюн, мак, квасолю, аж забіг у густий малинник. А Пірат за ним. Довго ще лаялась баба, аж малому страшно було.

Став він думати, якби то зле направити і самі добрі діла творити. І вирішив до церкви все ходити, людей шанувати, і постити часто, як дідо робив.

Як рішив, так зробив. Пошукав дідову шапку, що їй чути було котячим духом, надів її по вуха і пішов на вулицю, людей шукати. А тут нікого не видно. Тільки дід Захарко сидить собі під хатою та й курить люльку. Біжить Олесь, шапку шанобливо здійсмає та й проказує: „Слава Сусу Христу”...

А дід — ні чичирк.

— Не чув, — думає Олесь та знов до діда: „Слава Сусу Христу”!

А дід ні чичирк.

— Втретє піду! — І вже голосно кричить: „Здорові були, діду!”

— Іди ти під три чорти! Та чо-го крутишся тут?!...

---

4) Бусурмен - махоммеданин, чоловік махоммеданської віри. Махоммеданами були Татари, що часто нападали на Україну, тому і слово „бусурмен” — тут означає лайку, погане прізвище.

І був би так день Олесеві марно пропав, якби не батько. Потішив його, мовляв, дід Захар щось міркував і роздумував якраз, а творити добрі діла треба не одного дня, а ціле життя. А потім удвох з батьком пішли на річку на Десну.

— Попливемо рікою до наших сіножатей, а там і переночуємо в курені. — казав батько.

Човен пливе за водою. Хмари плывуть над головою. Вечір розгортає синій серпанок по хмарах, травах і воді. Зірки, одна краща за одну виходять зустрічатись на небесний шлях. Вони моргають до Олесья. Олесева думка біжить по золотій нитці ген на небесний шлях, до зірки.

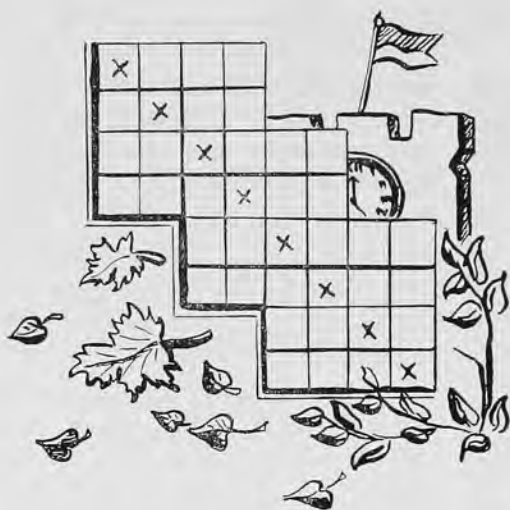
— Зірко, покотися! — в ту ж мить зірка покотилася.

— Трави, заспівайте! — пробує дальше Олесь, чи послухають його. Шумлять трави, деркачі гукають, цвірінчики грають.

— Лезе, явися! — на березі лев. Справжній лев. Рев затряс усім навколо. Все принишло. Самий тато — Петро Довженко, козацького роду, та і він задеревів.

Струя віднесла човен до другого берега. Біля куреня розпалили ватру. Цілу ніч горів огонь. А лев (може то й не був лев, може то Олесеві лиш так здалося?) — вже й не появився більше. Зачарована Десна нашіптувала Олесеві незабутні казки...

Ле. К.

ХРЕСТИКІВКА

1. Інакше: пасовище.
2. Живе в воді.
3. Дівчата носять на голові.
4. Опадає осінню з дерева.
5. Малий стіл.
6. Ставимо на кінці речення.
7. Ім'я гетьмана Мазепи.
8. Залишається на дні посудини, коли якийсь плин стояв у ній довго.

Букви на місці хрестиків дадуть назву місяця, що в перший день його Західня Україна визволилася з-під чужого панування.

НАШ ДОДАТОК

Що робити треба з цим додатком, знають вже добре всі пильні читачі „Готуйсь”. Та ще треба б Вам знати, що він представляє. Хтось вже догадався? Так, це бої за місто Львів, у днях між першим та двадцять першим листопада 1918-ого року. Бачите полковника Дмитра Вітовського, що командував українським військом у ті дні, бачите і стрільців, що б'ють ворогів-поляків із кулемета під кам'яними статуями левів, під міським ратушем. Бачимо і бої на львівському залізничному дворці. Цими витинанками можете влаштувати собі таку листопадову гру, як вона була подана минулого року в листопаді в „Готуйсь”, або прикрасити ними домівку, чи ваш кутик у Листопадові Дні!

ЗАГАДКА

На горі білють мур
Храму Переможця-Юра,
А під ратушем два леви —
Вірні слуги королеві.
Збудував король Данило
Місто, щоб ім'я носило
Князя Лева — до віків,
Галицьку столицю . . . . .

„HOTUJS” — MAGAZINE
for Ukrainian Children
Published by „Molode Zytia”, Inc.
New York, N. Y.

Редагує Колегія під проводом пл. сен.
Лєси Храпливої
158 E. 7-th St., Apt. 3 A.
NEW YORK 9, N. Y. USA
Загальна Редакція й Адміністрація
пл. сен. Богдан Кравців
с/о „Molode Zytia”,
306 E. 9th Street
New York 3, N. Y.

Друкарня „Dnipro” 77 St. Marks Pl.
New York N. Y.